

Un futur incert

Sr. Director:

Escric aquesta carta per expressar la meua opinió sobre el futur. No parlo d'un futur llunyà, sinó d'un futur immediat perquè no es pot perdre el temps en vaguetats i cal reaccionar de seguida. I el que dictaminarà l'esdevenidor serà la immediatesa encertada. Un incendi als primers minuts el pots apagar amb un got d'aigua, però al cap de mitja hora necessites quatre dotacions de bombers. Ara bé, hem d'anar amb compte i no creuem la cinglera sense haver fet abans el pont.

Cada cop sembla que caminem més perduts tot fent cercles, i quan sembla que trobem una bifurcació girem cua per no haver de triar entre els dos camins, tenim por. Perquè el fet de triar un dels dos camins implica les conseqüències que se'n derivaran arran d'aquesta elecció i defugim els problemes. Llavors ens limitem a enorgullir-nos de les nostres victòries i a lamentar-nos de les nostres derrotes. Si fem el mateix, obtindrem el mateix. Això no va enlloc.

Gran part d'aquestes repercussions les patirem els joves que volem i necessitem guanyar-nos la vida i viure-la decentment. Per poder viure en plenitud i entrar al món laboral haurem de crear una porta amb dotze panys, per això necessitem unes quantes claus:

LA CARTA DEL DIA

30 minuts malaguanyats

SR. DIRECTOR:

El diumenge 6 de maig, el programa *30 minuts* de TV3 va emetre un reportatge que duia per títol *Entrampats a l'Aldea*. Vagi per endavant la nostra solidaritat amb les persones que tenen els estalvis compromesos per aquesta situació. Som els primers a demanar responsabilitats per la mala gestió que s'ha fet en aquest cas. El que no podem entendre és que per un cas puntual de mala gestió es qüestionem el model del cooperativisme agrari com es va fer al programa. Hermann Keyserling, filòsof alemany, va dir: "Generalitzar sempre és equivocar-se."

Estem profundament decebuts per la gran oportunitat perduda de mostrar la rellevància d'aquest model a casa nostra; més de 300 cooperatives, en molts casos empreses punteres en els seus sectors d'activitat propietat dels pagesos i ramaders, i amb una massa social de més de 70.000 socis al darrere, que

estan fent una feina magnífica creant riquesa en el seu entorn, que facturen en conjunt prop de 1.400 milions d'euros i que, en un moment de crisi com l'actual, mantenen els seus més de 4.000 llocs de treball molt millor que altres tipus d'empreses.

El sector cooperatiu agrari és un model de futur, que no es deslocalitza, que diversifica activitats al territori generant riquesa, que produeix aliments de qualitat i proximitat i que, alhora, guanya mercats en l'exportació, que mitjançant les seccions de crèdit és un instrument insubstituïble per al finançament del sector agrari. Un model que reverteix els beneficis en la renda del seu soci agricultor o ramader. El 2012 és l'Any Internacional de les Cooperatives; més de 800 milions de persones són sòcies de cooperatives arreu del món. Si les cooperatives agràries no fossin una ferma i potent realitat s'haurien de crear.

JORDI VIVES XIOL. DIRECTOR FEDERACIÓ DE COOPERATIVES AGRÀRIES DE CATALUNYA

1) L'esforç. Tot el que assolim amb esforç ho valorem i ens ho valorem. 2) La perseverança. L'esforç puntual es difumina, ha de ser constant. 3) L'optimisme. No caure en la desesperació quan no ens surt a la primera. 4) La imaginació. El fet de crear i no plagiar. Crear un camí nou en lloc de passar per un d'obsolet. 5) La iniciativa. Dur a terme el que ens suggereix la imaginació. 6) La fe. Creure en

la mateixa i en l'essència de les coses. 7) La responsabilitat. Cal respondre davant de la societat. 8) La formació. La cultura heretada és el pilar del nostre pont que passa d'una generació a l'altra. 9) La tecnologia. L'ús de les noves eines. 10) La companyonia. Generar un camí agradable dins de la societat és essencial perquè som éssers socials. 11) La justícia. És una utopia, però tan essencial per a

la societat com l'oxigen per al nostre organisme. 12) El respecte. Si no hi ha respecte tot el que he dit no és viable i es faria fonedís com el foc d'encefalls.

Podríem afegir-hi molts conceptes més, però acabariem fent tombs a les mateixes idees com un hamster a la seva roda.

FERRAN CAPELL PASCUAL.
2N ESO. COL·LEGI CLAVER.
OBRA FINALISTA PREMI JOSEP PERNAU

La immersió lingüística a la tercera edat

Sr. Director:

Per raons que no vénen al cas, durant les últimes setmanes he recorregut –a Lleida i rodalia– la majoria de residències de persones de la tercera edat. En totes, l'idioma oficial és el castellà. La tele, en castellà; les comunicacions, siguin del tipus que siguin, en castellà. Els diaris –excepte en casos que en tenen diversos–, en castellà. És una vertadera i absoluta immersió lingüística en castellà, de la qual ningú parla perquè fa la impressió que a tothom ja li està bé. Són persones que han de desaparèixer aviat i és igual la llengua en què se'ls parli, sia en castellà o en xinès. Comptem poc.

La situació es complementa amb les parelles lingüístiques: és a dir, una noia sud-americana i un/a padri/na català/ana. En la immensa majoria dels casos, la persona d'edat es veu obligada a enraonar en castellà, encara que mai a la vida l'hagi emprat. Per cada parella lingüística català/no català que hi ha, n'hi ha una multitud de castellà/català.

Alguns hem nascut i viscut envoltats de la parla catalana, però esteu segurs que si no morim de cop o joves, acabarem la nostra estada en aquest món reconfortats amb la *lengua del imperio*.

JOSEP MITJANA BERDIÉ.
LLEIDA

Envieu les vostres fotos a cercle@segre.com. Una selecció més àmplia de cartes es pot trobar a SEGRE.com

COL·LABORACIÓ

La societat demana col·laboració i eficiència

XAVIER DE PEDRO BONET

PRESIDENT DE LA CONFEDERACIÓ HIDROGRÀFICA DE L'EBRE

ÉS EL MOMENT de realitzar una anàlisi assossegada sobre la nostra forma d'actuar des de les administracions. Cal intentar eliminar els prejudicis existents cap a l'Estat central i les comunitats autònomes en els seus diferents àmbits. Ni s'ha de reivindicar tota competència a favor de l'Estat, ni tampoc a favor de les autonomies per un simple plantejament ideològic. En aquest punt del camí del desenvolupament autonòmic i, sobretot, amb l'actual situació econòmica, més que mai s'ha de tindre en compte el principi d'eficiència.

L'Estat de les autonomies va establir dos poders principals: el central, que té atribuïdes les principals competències de cohesió de l'Estat (política econòmica, legislació la-

boral, sistema financer, relacions amb la Unió Europea, aigües intercomunitàries...), i el de les comunitats autònomes, que tenen atribuïdes les principals competències de l'Estat de benestar (educació, sanitat, serveis socials, desenvolupament territorial, etcètera).

Aquest sistema ha generat igualtat. Els ciutadans allunyats de les zones més desenvolupades han guanyat en qualitat de vida amb el repartiment del finançament territorial autonòmic. No obstant, no es pot negar que és un sistema millorable en eficiència. No pot existir una separació insalvable entre el que fan l'Estat central i les autonomies. Han de col·laborar per optimitzar els recursos personals, materials i financers. L'as-

signatura pendent al nostre Estat autonòmic continua sent la col·laboració i una verdaera lleialtat entre administracions.

Aplicant això a les relacions entre confederacions hidrogràfiques i comunitats autònomes, hem d'aprofundir en aquestes fórmules de col·laboració, tenint en compte que la planificació i la gestió integral han de ser l'interès comú de totes les comunitats, cosa que no s'ha de confondre amb un interès únic. Els organismes de conca han de mantindre la capacitat de decisió, control i planificació, però comptant sempre amb els òrgans col·legiats en què estan representats amb veu i vot tots els interessos de la conca, des d'usuaris i ecologistes fins a les comunitats que la integren.

Serà molt difícil avançar en una gestió eficaç de la demarcació sense canalitzar en la planificació les reivindicacions de les comunitats autòno-

mes mitjançant el debat i amb consens. És més, la consciència de conca ha d'estimular els interessos de la mateixa davant d'altres i, d'aquesta manera, deixar clar que possibles transvasaments farien perdre a la conca cedent capacitat de desenvolupament i qualitat mediambiental als seus rius. L'aigua és un recurs escàs i amb tendència a disminuir; per tant, s'ha de planificar amb perspectiva de futur.

En la gestió administrativa de la conca, les comunitats autònomes no s'han de considerar estranyes, alienes a la presa de decisions. Al contrari, han de participar i col·laborar amb la confederació. Són molts els àmbits de cooperació, des de l'execució d'obres o plans de restitució, millora de cursos, lluita contra espècies invasores, fins a, per què no, el control de la vigilància del domini públic hidràulic en coordinació amb la policia d'aigües de l'organisme.

La clau per a un debat efectiu és elegir la fórmula per augmentar els punts de col·laboració. Si elegim les formes més encertades i es compta amb els protagonistes, estarem a prop de l'èxit. Hem de regular les relacions entre confederacions i les comunitats autònomes amb diàleg entre les parts, sense condicionaments previs, i buscant l'eficiència i l'interès comú de la conca.

En definitiva, les confederacions hidrogràfiques i les comunitats autònomes han de col·laborar a través de l'establiment de convenis o altres formes de cooperació que permetin estudiar els àmbits materials, els mitjans personals i econòmics disponibles i els objectius a què s'ha d'arribar. Tot plegat amb respecte al principi d'unitat de conca, amb qualitat del servei i amb el menor cost possible atesa la conjuntura. Crec que això és el que desitja la majoria dels ciutadans.